

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 3. srpna 2018 senátem složeným z předsedkyně Mgr. Jitky Neterdové a přísedících Bc. Jitky Tomanové a Yvonne Sieberové

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ v ██████████ adresa pro doručování ██████████
██████████ okres ██████████, toho času ve ██████████

je vinen, že

dne 3. května 2016 ve 20:50 hodin, při cestě vlakem mezi Želenicemi a Mostem, okres Most, vzal v osobním vlaku číslo ██████████ společnosti České dráhy a.s., Praha 1, ve kterém se nacházelo nejméně 15 cestujících, z uložení kladívko pro nouzové rozbití oken, tímto kladívkem opakovaně udeřil do skla dveří stanoviště strojvedoucího vlaku, kdy následně svým tělem vtlačil strojvedoucího ██████████, narozeného ██████████, který dveře otevřel, do jeho stanoviště, a následně poškodil imitaci dřeva dveří lednice a výklopné modře čalouněné sedadlo, vzal kličku připevněnou na klíčích strojvedoucího a začal pomocí této kličky otevírat skříňku technického vybavení, kdy poté, co mu strojvedoucí ██████████ kličku odebral a odběhl s ní ze stanoviště strojvedoucího do oddělení pro cestující 1. třídy, kam měli výhled cestující z oddělení 2. třídy, začal obžalovaný strojvedoucího ██████████ napadat údery směřovanými do rukou a na hrudník, kdy údery byly nízké razance a strojvedoucího se mu podařilo zasáhnout pouze dvakrát do ruky, čímž mu nezpůsobil žádné zranění, kdy se takto choval proto, že mu strojvedoucí bránil v přístupu k technickému vybavení, načež obžalovaný v prohledávání skříněk technického vybavení pokračoval a mačkal různá tlačítka, kdy takto činil až do zásahu hlídky policie, které kladl aktivní odpor a bránil se zadržení nejprve množstvím úderů rukama sevřenými v pěst, vedených ve snaze zasáhnout příslušníky Policie České republiky ██████████ narozeného ██████████, a ██████████, narozeného ██████████, služebně zařazené na Oddělení hlídkové služby v Mostě, poté se policistu ██████████ a chytil za uniformu, kdy se

policistovi [REDAKCE] podařilo ze sevření vytrhnout, a následně na policisty [REDAKCE] a [REDAKCE] zaútočil dalšími údery pěstmi, strkáním a několika kopy, než byl přemožen, kdy zasahujícího policistu [REDAKCE] a nejméně jednou zasáhl kopem do levého boku, a svého jednání ani přes užití slzotvorného prostředku nezanechal až do příjezdu hlídky Městské policie Most, přičemž kopnutí policisty [REDAKCE] si nevyžádalo lékařské ošetření, poškozením imitace dřeva dveří lednice a výklopného sedadla způsobil škodu ve výši 400 Kč, poškozením skla dveří stanoviště strojvedoucího pak škodu ve výši 67 425 Kč, vše ke škodě společnosti České dráhy, a. s., a dále zpozdil vlak o 45 minut, za což mu byla účtována přírážka ve výši 500 Kč, přičemž k vyloučení schopnosti strojvedoucího bezpečně vést vlak v hodnotě řádově 70 000 000 Kč nedošlo jen díky bezchybné činnosti strojvedoucího [REDAKCE] a vlakvedoucího [REDAKCE]

tedy

jednak v úmyslu trestný čin spáchat se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému způsobení obecného nebezpečí tím, že vydá cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu tím, že se dopustí jiného podobného nebezpečného jednání, jako je požár nebo povodeň nebo škodlivý účinek výbušnin, plynu, elektřiny nebo jiných podobně nebezpečných látek nebo sil, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

jednak jiného násilím nutil, aby něco konal,

jednak poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

jednak užil násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby,

jednak se dopustil veřejně výtržnosti zejména tím, že napadl jiného,

čímž spáchal

jednak pokus zločinu obecného ohrožení podle § 21 odstavce 1 § 272 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak přečin vydírání podle § 175 odstavce 1 trestního zákoníku,

jednak přečin poškození cizí věci podle § 228 odstavce 1 trestního zákoníku,

jednak přečin násilí proti úřední osobě podle § 325 odstavce 1 písmeno a) trestního zákoníku,

jednak přečin výtržnictví podle § 358 odstavce 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

pro tyto a sbíhající se přečiny poškození cizí věci podle § 228 odstavce 1 trestního zákoníku a krádeže podle § 205 odstavce 1 písmeno b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odstavce 1 trestního zákoníku

podle § 272 odstavce 1 trestního zákoníku a § 43 odstavce 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) roků.**

Podle § 56 odstavce 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s **ostrahou.**

Podle § 43 odstavce 2 trestního zákoníku se **zrušuje** výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Teplicích ze dne 21. 9. 2016 č. j. 1 T 135/2016 - 39, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odstavce 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené České dráhy a.s., Náměstí Ludvíka Svobody 1222, Praha 1 škodu ve výši 55 852 Kč.

Podle § 229 odstavce 2 trestního řádu se poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Skutková zjištění soud čerpal z výpovědi obžalovaného [REDAKCE], svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady, z oboru dopravy, odvětví doprava železniční a listinných důkazů.
2. Obžalovaný [REDAKCE] v rámci hlavního líčení uvedl, že jel z Teplic do Mostu. Volal své přítelkyni, že se zastaví v Mostě. Usnul, telefon nechal asi položený na pravé straně poličky. Když se probudil, telefon tam nebyl. Na zastávce u elektrárny nebo plynárny vystupovala dívka, která na něj koukala. Předpokládal, že telefon spadl a ona mu ho vzala. Hledal průvodčího, aby se ho zeptal, jestli si něčeho nevšímal nebo telefon nenašel. Protože průvodčího nenašel, tak ho napadlo jít k řidiči vlaku. Napadlo ho, že tam bude další místnost, kde bude strojvedoucí a musel to vyřešit, protože vlak už vjížděl do Mostu. Chtěl vědět, jestli může vystoupit a nehledat telefon. Vlak dobrzdňoval, jsou tam špatné koleje, vlak hází. Klepal, ale bylo to neúčinné, protože vlak je při dobrzdňování hlučný. Byl ve stresu, telefon potřeboval, byl drahý, měl tam kontakty. Vzal si kladívko, které tam bylo volně položené, chtěl zaklepat plastovou částí, aby to bylo důraznější, aby někoho sehnal, než vlak zastaví a vystoupí další lidé. Vlak se házel, on byl ve stresu, koukal se dozadu, tak několikrát klepl, kladívko se otočilo a tou ostrou částí klepl do skla, které se poškodilo. Potom se to už vyvíjelo jinak, nešlo o to, že potřeboval pomoc, ale o to, že ho strojvedoucí chtěl za každou cenu vyhodit z vlaku. Tak vznikla jeho další reakce, způsobil nějakou škodu, byl si toho vědom. Nechtěl nikam chodit, chtěl tam být do příjezdu policie, až se bude řešit škoda, on to vysvětlí a už to bude řešit policie. Podle něj bohužel došlo k zásadní chybě tím, že jak rozbil to okénko, možná vystrašil průvodčího, který běžel volat policii. Ze zkušeností z práce si je vědom toho, že to tak funguje, že mohl strojvedoucí být trochu ve stresu, nestává se běžně, že by někdo poškodil okénko, navíc v době, kdy se otevřely dveře, měl kladívko v ruce, takže telefonní rozhovor s operačním důstojníkem byl takový, že je tady někdo, kdo je agresivní, útočí, má zbraň. Proto na místo nepřišla obvodní policie, ale hlídková, podle obžalovaného „to byli kluci, co slouží tak rok, dva, převezmou informace o tom, že je tam násilník, je agresivní, kluci na případ jedou a již jsou na to připraveni“. Policisté byli podle obžalovaného méně zkušený, měli špatné informace. Byl na místě, čekal u dveří s tím, že tam přijede obvodní hlídka, která bude chtít předložit občanský průkaz, nafotí si okno, on řekne, co se stalo a poté dál bude řešit telefon. Zároveň probíhal tak, že policie přijela na nějakého výtržníka. Z toho důvodu tam došlo hned, před nějakou konverzací, k použití slzných prostředků. Měl plný obličej dvou kasrů, tak před sebou mával, protože se může stát, že další policista vytáhne teleskopický obušek, nevěděl, co se může stát a mohl by být udeřen, tak před sebou mával, kryl se, aby nedostal další úder. Když měl menší bolesti a na oči začínal trochu vidět, tak se s policisty domluvil na tom, že by chtěl vyvést, zda by mu pomohli. V tom vlaku se spíš cpal do kabiny, protože vlak již stál a nechtěl, aby měl strojvedoucí tu možnost ho pořád strkat dál a dál, aby nedošlo k nějakým zraněním. Obžalovaný se aktivně se věnuje bojovým sportům, dodělával výcvik instruktora pro policii a sebeobranu a jakýkoliv útok z jeho strany by byl fatální. Strojvedoucí byl ve stresu, neustále se ho snažil někam vyhodit, tak se tlačil tělem, bez použití rukou, aby mohl být v té místnosti u těch poškozených dveří. Strojvedoucí ho neustále bral za ruce, tahal ho tam, byl tam malý prostor a u toho sedačka, několikrát se mu vysmekl, nebo mu vlastně podržel ruku, aby se vysmekl, aby dál nemohl s ním manipulovat, protože kdyby spadl, tak by mohl něco způsobit, nebo by si oba mohli způsobit zranění. Několikrát tam klopýtl o tu sedačku, chtěl tomu zabránit. Není si vědom, že by někoho udeřil, ani by to nemělo smysl, tlačítka nemačkal. Ví, že se pak bavil se strojvedoucím, chtěl spíše umírnit situaci, tak prostě říkal „na co je tohle, jak to jede“, bavil se spíše o tom vlaku. Nikoho ze spolucestujících o pomoc nepožádal, protože ve vlaku nikdo nebyl. Když byl upozorněn, že ve vlaku byli cestující, tvrdil, že byli daleko a nechodili kolem něj. Šel do té kabiny, protože potřeboval toho průvodčího, protože má nejlepší přehled o pohybu lidí. Nemohl vyčkat, až strojvedoucí vyjde, byl ve stresu,

přítečně na tom byla špatně, potřeboval jít za ní. Ten den měl 19.00 hodin v Teplicích 2 - 3 malá piva. Drogy neužívá. Má zkušenost s kofeinovou efedrinovou tabletou kombinovanou s hluchým amfetaminem, která se využívá například při závodech, když člověk potřebuje do dvou dnů shodit váhu, měl s tím zkušenost, tato látka je v těle dlouho, ale funguje asi 3 hodiny. Pod vlivem nebyl, látka je hluchá, nepůsobí psychotropně, nepůsobí žádný stav, jde čistě o to, aby se povzbudil organismus, používá se k odvodnění těla a tím se stáhne váha. Veškeré psychotropní stavy jsou nežádoucí, protože člověk musí fungovat a být normální. Má s tím zkušenosti, ví, o co se jedná, používá se to hodně. Jedná se o amfetamin v kombinaci s efedrinem a kofeinem, je to T5, která se kombinuje s hluchým amfetaminem, což podle něj nevydařený pervitin. Nechtěl se dostat na strojvedoucího, to byl v šoku. Možná před strojvedoucím dvakrát hrábnul, když měl u sebe klíče s nějakým svazkem. Když tam čekal, zkoušel atmosféru zmírnit, aby strojvedoucí nebyl zase ve stresu a nezačal ho vyhazovat, zkoušel navázat nějakou konverzaci. Kdyby ho strojvedoucí nechal v klidu, tak se necpe k těm dveřím, počkal by třeba vepředu v kupé. Poškodil to, ale čekal, že tam je ještě jedna jako místnost, kde bude strojvedoucí a za tím bude místnost. Myslel, že když průvodčího neviděl, bude mít také svojí místnost, kde bude sedět. Nechtěl, aby vlak zastavil, lidé šli ven, třeba ten telefon někdo měl. Chtěl zabránit tomu, aby se dveře otevřely a udělala se nějaká kontrola, případně totožnost lidí. Bylo to spíše takové reflexivní. Se strážníky se nepohodl, když ho cpali do auta, protože chtěl vidět telefon, oni mu řekli, že ho mají a dají mu ho. Chtěl telefon, aby mohl zavolat přítelkyni, aby zbytečně nečekala. Přitom věděl, že ho nemají, vlak nikdo neprocházel. Nikoho fyzicky nenapadl, kdyby někoho napadl i jedním úderem, bylo by to viditelné. Rukama kolem sebe mával proto, že nic neviděl a nechtěl dostat další ránu. Začal vidět až po hodině, byla to strašná bolest. Nikoho nezranil, ani nikoho nekopl. Vlakvedoucího se chtěl zeptat na tu dívku, co vystoupila nebo jestli nenašel telefon. Nedokázal vysvětlit, proč bylo tak urgentní někoho sehnat, když ta dívka již vystoupila. Vlak měl několik vagonů, s ním tam byly tak, možná dva, ale myslí si, že tam byl sám. Vybavuje si nějakou kličku, neví, jestli byla na klíčích. Přibližoval se k tomu, strojvedoucí si to vzal, jak byl ve stresu, mával rukama. Možná po tom hrábl, aby to odložil, nechtěl si to vzít. Možná měl tu kličku v ruce. K dotazu, zda prohledával nějaké skříňky technického vybavení, uvedl, že chtěl zmírnit situaci, kdy čekali na policii, ptal se, co je tam za skříňky, jak to funguje. Chtěl kličku někam zastrčit, aby byla dána pevně, neválela se tam a nikdo ji nebral. Mohl ji vzít třeba strojvedoucí a tak, jak mával klíči, mohl před ním mávat kličkou a mohl ho zranit, škrábnout sebe. Je pravda, že mohl opustit kabinu strojvedoucího a stoupnout si do uličky. Nebyla možnost počkat jinde, mimo kabinu strojvedoucího, neboť tento ho celou dobu tlačil ven z vlaku. Kdyby šel dál, tak by ho strojvedoucí vytlačoval, tahal by ho, mohlo dojít k šarvátce. Čekal 15 - 20 minut, chtěl stát u dveří, které poškodil. Způsobenou škodu začal hradit. Uhradil pár tisíc, naposledy poslal 5 000 Kč, zbytek chce uhradit z prodeje bytu, zrovna ho prodává. K dotazu na sbíhající se odsouzení obžalovaný vypověděl, že chtěl pít z automatu, toto nevypadlo, byla tam hliníková lišta, která byla částečně odmontována, odšrouboval první tři šroubky a lištu položil vedle. Mezi tím přijela policie. Toto se stalo ve večerních hodinách, možná již ráno. Bylo to v chodbě nákupního střediska Flóra. Když mu bylo předestřeno, že vysadil spodní část dveří, kterými pronikl do zádveří objektu obchodního centra, kde poškodil automat, reagoval, že to byly zašupovací dveře, byla mezi nimi škvíra, pouze se protáhl. K dotazu, proč se tam protahoval ve 4. 00 hodiny ráno, odpověděl, že si chtěl koupit pití. Nebyl pod vlivem žádných látek, myslí, že ani pod vlivem alkoholu. Dříve působil u městské policie, měl pozitivní test na omamné a psychotropní látky, užíval kombinaci amfetaminu v kombinaci s kofeinem, používal to dva dny v měsíci, kdy měl přípravu. Byl strážník městské policie, byl obeznámen se seznamem zakázaných látek, které jsou považované za omamné a psychotropní látky. Tuto látku užil třikrát a vždy pod vlivem nebyl, i kdyby to pervitin, tento podle něj funguje cca 6 hodin. Ví, že je tam látka amfetamin, ale nevěděl, že člověk může být papírově pod vlivem i několik dní poté, co látku měl. V přípravném řízení využil svého zákonného práva a k věci nevypovídal.

3. Svědek [REDAKCE] dne 3. 5. 2016 vykonával svoji práci strojvedoucího, vezl vlak [REDAKCE] z Děčína do Chomutova. Došlo k ranám na dveře na stanoviště strojvedoucího, které nedokázal identifikovat, tak otevřel dveře, cestující se vtačil dovnitř, došlo k zápasu, protože ho upozornil, že tam nemá co dělat. Dojeli do stanice Most, kde byla povolána policie, protože na situaci nestačil. K incidentu došlo zhruba mezi Českými Zlatníky a Mostem, ten člověk se do kabiny strojvedoucího dostal za jízdy vlaku, omezoval ho v jeho práci, nemohl se naplno věnovat řízení, měl obavy, že v jednotce způsobí stav, kdy jednotka třeba vypne baterie, nebo veškeré ovládání jednotky. V kabině cestující působil zmateně, chtěl otvírat veškeré skřínky, kde jsou veškerá elektrická zařízení jednotky, chtěl se dostat dovnitř, něco tam hledal. Říkal, že hledá svojí přítelkyni. Do panelů na řízení zasahoval až poté, co zastavili. V průběhu jízdy cestující rozptyloval jeho pozornost, musel mu bránit, aby se k panelu nedostal. Došlo mezi nimi i k fyzickému kontaktu, cestující ho odstrkoval, udeřil ho. Měl zhmožděniny, podlitiny, lékařské ošetření nevyhledal. Ve stanici Most byla přivolána policie. Po příchodu policie se cestující choval stále stejně, byl zmatený, nechtěl opustit stanoviště. Nerespektoval ani výzvy policie, došlo k napadení i policie, oni poté přivolali další posily. S cestujícím se do konfliktu dostal také vlakvedoucí, [REDAKCE] Netuší, kolik vezli cestujících. Z cestujících nikdo aktivně nezasáhl. Policie cestujícího zpacifikovala cca za 12 - 15 minut. Vlak již dále nepokračoval. Stanoviště bylo po aplikaci slzného plynu, vlaková jednotka byla neschopna dalšího provozu. U kabiny byly poškozeny dveře, lednice, byl poškozen interiér. Cestující působil zmateně, když se s ním snažil komunikovat, nevnímal, nereagoval. Tím, že obžalovaný vnikl do kabiny, byl ohrožen chod vlaku, bránil ovládací pult. V kabině jsou ovládací prvky, které jsou na řídicím pultu, poté jsou prvky za strojvedoucím, tyto radikálně ovlivňují chod jednotky. Cestující se snažil dostat na ten ovládací pult. Snažil se dívat na cestu, ovládat lokomotivu, ale bránil ovládání jednotky, baterie, brzda, která se za provozu nesmí použít. Obžalovaného několikrát vyzýval, aby toho zanechal, bylo to marné. Říkal, že tam nemá co dělat, ať si jde sednout, že se to vyřeší, až zastaví, ale nebyla s ním možná domluva. Za jízdy byl v kabině 4 - 5 minut. Svědek si nebyl jist osobou obžalovaného.
4. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že podle jeho domněnky obžalovaný nastoupil v Teplicích. Před stanicí Most byl svědek u strojvedoucího, kde mají zázemí. Najednou se ozvala rána, pak se ozvala druhá, pak již řinčelo sklo. Strojvedoucí se otočil, odtáhl roletu, bylo vidět rozbité sklo, dveře otevřel. Obžalovaný za dveřmi měl v ruce kladívko a čpal se k nim dovnitř, nic neříkal. Snažili se s ním komunikovat, vypadal, jako by se díval skrz něj. Když se k nim dostal, mluvil o tom, že hledá přítelkyni, která musí být u nich nebo vzadu. Odešel zavolat policii, mezi tím asi dojeli do stanice. Běžel říct výpravčímu, že už nikam nepojedou. Když se vracel s výpravčím, bylo vidět, jak se pošťuchuje obžalovaný se strojvedoucím, toho obžalovaný odhodil na sedačku. Když se později bavil se strojvedoucím, říkal, že obžalovaný asi hledal přítelkyni. V kabině jsou různé skřínky, dá se do nich dostat čtyřhrannou kličkou, kterou má strojvedoucí na klíčích. Obžalovaný si ji chtěl vzít, kolega mu ji nechtěl dát, pošťuchovali se tam. Neměli proti němu šanci, nechtěli, aby se jim něco stalo, tak ho nechali, ať si dělá, co chce. Jak hledal tu přítelkyni, tak urval kryt od sedačky, tahal za kryt výdechů klimatizace, asi byla poškrábaná lednice. Neví, že by obžalovaný před těmi ranami klepal, slyšel ránu, druhou a řinčení skla. Neuvědomuje si, že by se obžalovaný ptal na chod a provoz soupravy. Na jejich domlouvání nijak nereagoval, svědkovi se nepodařilo zabránit mu, aby se dostal ke strojvedoucímu. Různě si prohlížel stanoviště, přímo do řízení nesahal. Snažili se ho dostat z kabiny, ne ze soupravy. Hlídky policie popsal, co se stalo, ukázal jim, kde je obžalovaný. V tu dobu byl mimo stanoviště i strojvedoucí. Policisté šli za obžalovaným, prali se, jeden z policistů snad vytáhl i obušek. Když ho dostali do oddílu, použili slzný sprej, pak ho zpacifikovali. Přijela i městská policie, venku se situace uklidnila. Obžalovaný na výzvu policie neopustil stanoviště, policisté šli za ním, bylo slyšet údery. Neví, zda už se choval normálně, když byl spoutaný. Na stanovišti obžalovaný hovořil jenom o přítelkyni, neříkal, že by potřeboval pomoc s čímkoli jiným. Do něj obžalovaný maximálně strčil, mohl mít nějakou modřinu. Ve vlaku byli cestující, jeden se ptal, zda nechtějí pomoci, celkem tam mohlo být cca 20

lidí. Žena se do skříněk na stanovišti nevejde, zde jsou skřínky o velikosti 30x70. V tu dobu, kdy strojvedoucímu sebral čtyřhran, pak svědek odešel na to stanoviště, přesně si nepamatuje, zda chvíli poté přijeli policisté. Jestli něco otvíral, to by asi mohl říci strojvedoucí. Klíče se čtyřhranem dal strojvedoucí obžalovanému sám po krátké potyčce. Neuvědomuje si, že by obžalovaný sahal do řízení. Snažil se obžalovaným nějak domluvit, strojvedoucí se musel soustředit na jízdu, obžalovaný prohledával stanoviště. Do Mostu dojeli bez zásahu obžalovaného dořízení. Přišlo mu, že obžalovaný je pod vlivem návykové látky. Když na něj mluvil, obžalovaný se na něj díval, jako by tak nebyl, neregistroval ho. Zápach alkoholu si nevybavuje. Ven se ze stanoviště se dostal tak, že se nějak protáhl kolem obžalovaného, přesně si to nepamatuje. V tu chvíli ten vlak ještě jel. Když jeli, výpravčí o situaci nebyl informován. Obžalovaný nebyl agresivní, že by jim chtěl ublížit, prohledával to tam. Když šlo o tu kličku, strojvedoucí s obžalovaným byli v prostoru pro cestující. Když měl obžalovaný kličku, vrátil se na stanoviště strojvedoucího. Pak ho již nechali, nebránili mu, to již byli ve stanici. Na stanovišti ho našla policie, oni dva byli v prostoru pro cestující.

5. Svědek [REDAKCE] byl společně s kolegou vyslán na nádraží k vlaku z Bíliny s tím, že ve vlaku má být muž, který má poškozovat vybavení vlaku. Když s kolegou přijeli na nádraží, pracovníci drah jim sdělili, že někdo napadá strojvedoucího. Obžalovaný otvíral nějaké přihrádky, když zjistili, že tam nemá co dělat, několikrát ho vyzvali, aby opustil kabinu, na to začal mačkat nějaká tlačítka. Po několika marných výzvách poslali pryč strojvedoucího, bylo tam málo místa. Kolega obžalovaného odstrčil od pultu, jeho to rozčílilo a začal proti nim kopat. Několikrát ho vyzývali, pak byl nucen použít donucovací prostředek, a to kasr. Nevzpomíná si, kde přesně ho použil, jestli v kabině nebo jinde. Spoutat a uklidnit obžalovaného se povedlo, až když přijela městská policie, jeden z nich obžalovaného z dřívějšího a obžalovaný na něj zareagoval. Na jejich výzvy jim obžalovaný ze začátku opakoval, že hledá svou přítelkyni, že je tam někde ukrytá. Nemluvil o telefonu, viděl přítelkyni jít do kabiny strojvedoucího, tak tam šel za ní. Neví, zda je obžalovaný vnímal. U policie slouží čtyři roky, s obžalovaným se nikdy nesetkal. Později se dozvěděl, že působil u městské policie. Byly použity donucovací prostředky, převáželi obžalovaného na vyšetření do nemocnice. Při převozu do nemocnice byl obžalovaný klidný, v nemocnici nekladl žádný odpor, choval se slušně. U obžalovaného neprováděli orientační testy na alkohol či na drogy, toto proběhlo až v nemocnici, kdy mu byla odebrána krev, neboť obžalovaný říkal, že něco vypil a neví, zda mu někdo dal něco do pití. V rámci zákroku k jeho zranění nedošlo, kolega stál k obžalovanému blíže, neví, zda ho nezasáhl. Není reálné, aby v kabině byla jeho přítelkyně schovaná, bylo tam málo místa, ve třech lidech se tam skoro nevešli. V době, kdy přišli do kabiny, byl tam s obžalovaným ještě strojvedoucí, který stál po levé straně, snažil se být dál od něj. Ani v průběhu cesty do nemocnice obžalovaný neřešil telefon. Neví, kde byl průvodčí, když přišli do vlaku, neřídali se po dalších osobách.

6. Svědek [REDAKCE] dne 3. 5. 2016 sloužil s kolegou [REDAKCE]. Operační je vyslal na vlakové nádraží Českých drah v Mostě, kde podle oznámení mělo docházet k výtržnictví ve vlaku. Po příjezdu na místo je kontaktoval zaměstnanec českých drah, že ve vlaku někdo napadá strojvedoucího. Uvnitř kabiny byl strojvedoucí a pan [REDAKCE], který se tam dohadoval. Když tam vstupovali, na zemi leželo nouzové kladívko, které slouží k rozbití okna. Dále bylo rozbité okno dveří do kabiny strojvedoucího. Strojvedoucího v zájmu jeho bezpečnosti poslali ven. Bavili se s panem [REDAKCE], v tu dobu ještě neznali jeho totožnost, snažili se zjistit, o co šlo. Obžalovaný s nimi nekomunikoval, neustále se tam snažil něco hledat v různých skřínkách. Hodně ho zajímal pult ovládání vlaku, otvíral skřínky, když se ho ptali, proč to dělá, řekl, že hledá svojí přítelkyni. Také říkal, že viděl přítelkyni vstupovat do kabiny strojvedoucího, proto tam údajně šel. Nebyl tam každý prostor, kde by se mohl schovat člověk. Obžalovaný se snažil otevřít skříňku, která byla tak 20x20. Obžalovanému se snažili pod zákonnými výzvami vysvětlit, že by měl kabinu opustit, spolupracovat. Jednoznačně musel vidět, že jsou od policie, protože měli na sobě uniformu, prokázali se ústně, nereagoval. Obžalovaný se choval chvíli nepřítomně, jako by je

neposlušal, poté si všiml, snažil se pořád sahat na ty věci, oni ho tam vůbec nezajímali. Sahal na ovládací prvky vlaku, vyzvali ho, ať to nedělá, když to opakoval, strčili tam ruku, aby toto jednání nemohl opakovat. V tu chvíli začal být obžalovaný agresivní, kopal kolem sebe, snažil se dávat údery. Použili donucovací prostředky, nejprve hmaty, chvaty. Vzhledem k tomu, že to bylo neúspěšné, kolega použil slzotvorného prostředku. Ze strany obžalovaného došlo k nějakým kopům, úderům, chytil ho za vestu, strhl mu součást výstroje, kterou mu pak vrátil výpravčí. Obžalovanému se povedlo zlehka ho kopnout do levého boku. Když obžalovaný opustil kabinu, byli ještě v prostoru pro pasažéry, tam pořád nespolečně spolupracoval. Snažili se držet odstup, protože rozdával údery, kopy, vypadalo to, že ovládá nějaké bojové umění. V tu chvíli přišla městská policie, tu začal poznávat, v tuto chvíli začal obžalovaný víceméně spolupracovat. Strážníci ho znali, měl tam dříve pracovat. U obžalovaného se našel občanský průkaz, totožnost byla ověřena. Totožnost byla na místě ověřena. Kolegové z městské policie obžalovaného znali, bavili se jménem. Údajně měl obžalovaný u městské policie dříve pracovat. Podle svědka obžalovaný je osobou, kterou řešili, ale je to už dva roky, nyní tu připadá hubenější. Nevzpomíná si, kolik lidí bylo ve vlaku, podle něj všichni zmizeli. Byl tam výpravčí, ale neví, zda byl po dobu zákroku ve vlaku. Obžalovaný je napadal v kabině strojvedoucího, zde přítomen nikdo nebyl.

7. Za souhlasu státního zástupce i obžalovaného byly přečteny závěry znaleckých posudků. Vzhledem k chování obžalovaného byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. V rámci vyšetření uvedl, že od městské policie odešel dohodou, protože mamka měla zdravotní problémy a blížily se prolong zkoušky, které jsou stresová záležitost. Pervitin nikdy neužil, ale jak býval v poslední době sám, pohyboval se po hernách, myslí si, že mu někdo něco hodil do piva. Sám posiluje, kupuje si různé přípravky související se cvičením, jsou z USA, mohou obsahovat metamfetamin, amfetamin, myslí si, že se překopnul /dle znalkyně žádný oficiálně dostupný český ani zahraniční výrobek neobsahuje amfetamin či metamfetamin/. U znalkyně se dotazoval, kde lze sehnat efedrin, o kterém nechápe, proč není volně dostupný, když pomáhá při cvičení. Dle znalkyně nejvíce somatické příznaky chronického uživatele drogy. S časovým odstupem své jednání bagatelizuje, hodnotí to jako maličkost. Většinu informací ze spisu odbývá jako vymyšlené, medializované, s policisty spolupracoval, použití kasru definuje jako pomstu. Náhled nad činem má minimální, chybí základní sebereflexe. Ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době spáchání činu jako snížené /nikoli vymizelé/, avšak byl schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání pro společnost, kdy se činu nedopustil z motivace závislosti ani duševní poruchy. Pobyt obžalovaného na svobodě z psychiatrického hlediska nepovažuje znalkyně za nebezpečný pro společnost. Jako pravděpodobnou hodnotí znalkyně skutečnost, že v minulosti několikrát užil metamfetamin, avšak nepovažuje jej na droze za závislého, neshledává tedy ochranné léčení ani zabezpečovací detenci za potřebné. Rozsah způsobené škody byl stanoven znaleckým posudkem z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady. Znalec z oboru dopravy, odvětví železniční doprava se vyjádřil k obsluze soupravy, účelu jednotlivých zařízení a činnosti vlakové čety, přičemž popsal ochranné mechanismy pro případ vyřazení strojvedoucího z možnosti ovládnutí, kdy by se souprava za určitý časový úsek sama zastavila. Na druhou stranu pokud by se v kritickou dobu vyskytla na trati překážka, na kterou by strojvedoucí nemohl z důvodu chování obžalovaného řádně a včas reagovat, mohlo dojít k poškození drážní soupravy či zranění cestujících. Konkrétní situace nepřesáhla kritickou mez, kdyby vlak nebyl trvale pod kontrolou strojvedoucího, který zcela bezchybně plnil svou povinnost přes vzniklou nepříznivou situaci za pomoci dalšího člena vlakové obsluhy. Cena vlakové soupravy se pohybuje kolem 70 000 000 Kč. Obecnému ohrožení v daném případě předešla bezchybná činnost vlakové obsluhy a skutečnost, že v daném okamžiku nenastala nepředpokládaná okolnost /například v podobě překážky na trati/, kterou by musel strojvedoucí řešit.
8. Dechová zkouška obžalovaného, provedená dne 4. 5. 2016 v 10.07 hodin, neprokázala ovlivnění alkoholem. Bylo vystaveno potvrzení o zpoždění vlaku. Toxikologickým vyšetřením byly v krvi

obžalovaného zjištěny metabolity ze skupiny amfetaminů. Tyto látky mají jiné chemické složení než efedrin či pseudoefedrin. Obžalovaný byl vyšetřen dne 3. 5. 2016 ve 23.45 hodin, ošetřující lékař konstatuje psychomotorický neklid, zarudlé spojivky, bez zjevného klinicky významného zranění. Pacient projevuje známky intoxikace metamfetaminem. Po aplikaci Apaurinu neklid odezněl. Obžalovaný ošetřujícímu lékaři sdělil, že se nemohl ve vlaku dostat za přítelkyní, tak rozbil okénko, přiznal intoxikaci pervitinem a další, neznámou látkou, která mu měla být dána do piva. Dle sdělení drážního úřadu situace, která vznikla v soupravě, mohla vést k tomu, že by mohlo dojít ke zranění cestujících či způsobení škody značného rozsahu, neboť lokomotivní četa nemohla řádně vykonávat své povinnosti, které jsou na ni kladeny především za jízdy. Součástí spisového materiálu jsou rovněž smluvní podmínky českých drah pro veřejnou drážní osobní přepravu. Důkazní situaci doplňuje protokol o ohledání místa činu, především stanoviště strojvedoucího.

9. Soud zhodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech v souladu s ustanovením § 2 odstavce 6 trestního řádu/ a konstatoval, že žalovaný skutek se stal a spáchal ho obžalovaný [REDAKCE]. Obžalovaný sám popřel, že by se dopustil jednání kladeného mu za vinu. Do kabiny strojvedoucího šel ve chvíli, kdy vlak vjížděl do stanice, nebyl tam za jízdy. Rozbil sklo ve dveřích, ale to se stalo omylem, nechtěl to rozbít, snažil se jenom zaklepat na dveře, ale vlak byl hlučný, tak použil kladívko. Protože tam byly špatné koleje a vlak se házel, kladívko se mu v ruce otočilo a rozbilo se to. Jedním dechem řekl, že ve vlaku nikdo nebyl, současně ale tvrdil, že na strojvedoucího se snažil doklepat, protože vlak vjížděl do stanice a měl strach, že lidi vystoupí, šlo mu o jeho mobilní telefon, který mu podle jeho tvrzení měla zřejmě odcizit nějaká dívka u plynárny či elektrárny, nevylučoval ale ani možnost, že ho mohl nalézt průvodčí. Mimochodem, pokud ona údajná dívka vystoupila někde u elektrárny, jízda vlaku do Mostu pak trvá ještě nejméně 15 minut. Jestli obžalovaný šel tedy ke strojvedoucímu zhruba pět minut cesty od Mostu, je otázkou, co dělal těch předchozích 10 minut, kdy na trase vlaku jsou další zastávky, kde vlak zastavuje, nejméně ve stanici Bílina, pokud by bylo pravdivé jeho tvrzení o hledání telefonu. Nikoho nenapadal, strojvedoucí to špatně vyhodnotil, byl ve stresu. Nesnažil se sahat do řízení, neprohledával skříňky, ani kabinu strojvedoucího. Možná měl v ruce nějakou kličku, nechtěl si ji vzít, možná po ní hrábl, aby mu s ní strojvedoucí neublížil, protože se ho strojvedoucí snažil dostat pryč, ale on odejít nechtěl, chtěl tak vyčkat příjezdu policie. Strojvedoucího neudeřil, ani nijak jinak nenapadl, nemělo by to smysl, pouze se mu vysmekával, když se ho snažil dostat pryč, což on vůbec nechtěl. Není pravdou, že by napadl policisty. Hlídka, která přišla na místo, situaci špatně vyhodnotila, zřejmě jak byl strojvedoucí ve stresu, byl nahlášen jako výtržník. Policisty nenapadal, nesnažil se je udeřit, nekopal do nich, ihned použili ihned kasr. Mával kolem sebe rukama, protože si domýšlel, že by někdo z nich vytáhnout obušek a udeřit ho /což je logický nesmysl, pokud byl obžalovaný při příjezdu hlídky klidný, nebyl důvod používat nějaké donucovací prostředky, pokud je však policisté použili, museli k tomu mít zákonný důvod/. Verze obžalovaného je tedy taková, že se vůbec ničeho nedopustil, všichni kolem něj byli vystresovaní, špatně vyhodnotili klidnou a nekonfliktní situaci a obžalovaný se tak stal obětí dění, které nevyvolal. Pervitin nikdy nebral, užíval pouze „hluché“ látky, které potřeboval kvůli sportovním závodům. Tvrzení obžalovaného je však v rozporu s výslechy slyšených svědků. Obžalovaný sám připouští maximálně náhodné, neúmyslné a obranné jednání proti svědkům. Vlakový personál však shodně s policisty vypověděl, že obžalovaný se choval, jakoby svět kolem sebe nevnímal, že se díval skrz ně. Podle strojvedoucího obžalovaný vnikl po rozbití skla dveří do kabiny několik málo minut jízdy od Mostu. Do Mostu dojeli s tím, že se museli potýkat s nevhodným chováním obžalovaného v kabině strojvedoucího. Došlo i k fyzickému kontaktu ve chvílích, kdy se strojvedoucí snažil zamezit tomu, aby obžalovaný manipuloval s čímkoliv v kabině. Ve svém počínání obžalovaný pokračoval i poté, co vlak zastavil ve stanici. V té chvíli už mu zjevně nevadilo, že všichni vystoupili. Stejně duchem nepřítomně se choval i po příjezdu policejní hlídky, následně napadal i tuto hlídku, kdy policistu [REDAKCE] uchopil za vestu tak, že mu z ní strhl část výstroje, kopem ho zasáhl do boku. Verzi svědků o

tom, že cílem obžalovaného bylo nalézt přítelkyni, pak podpořil sám obžalovaný, který tuto informaci sdělil ošetřujícímu lékaři. Obžalovaný sám argumentoval tím, že pokud se zajímal o vybavení vlaku a jeho chod, činil tak pouze proto, že chtěl odvést pozornost a uklidnit vystresovaného strojvedoucího. Tato obhajoba obžalovaného však nevysvětluje, proč prohledával kabinu a snažil se sahat na řídicí panel vlaku i za přítomnosti policistů, které tímto způsobem zcela jistě uklidňovat nemusel a proč na jejich výzvu neopustil vlak, když tvrdil, že v kabině chtěl být proto, aby to mohl vysvětlit a nebyl vystrkán z vlaku. Když již byli policisté na místě, nic mu nebránilo hovořit s nimi již mimo tuto kabinu. Je očividné, že obžalovaný v dané chvíli nebyl zcela psychicky v pořádku, což ostatně vyplývá i ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kdy bylo konstatováno, že ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době spáchání činu jako snížené. Přesto znalkyně konstatuje, že byl schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání pro společnost. Dále konstatoval, že obžalovaný je dostatečně inteligentní a měl dostatek informací, aby si dokázal uvědomit důsledky svého jednání, do takového stavu se přivedl vlastním jednáním. Obžalovaný argumentoval užíváním něčeho, co označuje jako hluchý pervitin, avšak měl pozitivní test na amfetamin. V rámci hlavního líčení se potvrdila zjištění znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, že obžalovaný nemá absolutně žádný náhled na své jednání a situaci bagatelizuje. I v rámci hlavního líčení obžalovaný svou obhajobu postavil na tom, že on sám jednal zcela legitimně, jediná chybička, která se stala, byla ta, že se kladívko otočilo a rozbilo se sklo, což však neměl zcela jistě v úmyslu. Vše ostatní je sled nepochopení jeho úmyslů, kdy vlakový personál byl ve zcela zbytečném stresu, v němž mylně vyhodnotil jeho chování, v důsledku toho byla mylně informována policejní hlídka, která se na místo dostavila s tím, že má zpacifikovat násilníka, místo toho, aby řešili jeho telefon a možná ještě rozbité sklo. Lékaři pak neumí rozlišit různé druhy látek, efedrin je podle obžalovaného látka prospěšná pro sportovce a nelze ji legálně sehnat. Obhajoba obžalovaného Je však vyvrácena všemi shora uvedenými skutečnostmi. Když soud zhodnotil všechny provedené důkazy, dospěl k závěru, že jednání obžalovaného naplnilo znaky hned několika trestných činů. Obžalovaný za použití násilí vnikl do kabiny strojvedoucího, zde došlo k potyčce se strojvedoucím, který mu po ní vydal klíče s čtyřhranem, kterým lze otevřít uzavřené prostory v kabině. Strojvedoucí tedy v době, když měl věnovat stoprocentní pozornost tomu, co se děje na trati, musel svou pozornost roztržít a sledoval obžalovaného a snažil se mu zabránit, aby na něco sahal a něčím manipulovat. Tato situace trvala několik minut, než vlak dovedl do stanice. Strojvedoucí v daném okamžiku zodpovídal za soupravu v hodnotě kolem 70 000 000 Kč a zdraví cestujících ve vlaku, kterých mohlo být kolem dvaceti. Vlak se mu podařilo dopravit do stanice v pořádku, znalec z oboru dopravy ocenil profesionální jednání personálu, avšak nevyločil, že mohlo dojít k nehodě, která by mohla vést k poškození vlaku či vzniku jiných následků, pokud by se vyskytla překážka na trati a strojvedoucí by nemohl zareagovat řádně a včas. Podle názoru soudu si obžalovaný i ve stavu, ve kterém byl po požití drogy, musel být vědom toho, že vniknutím do kabiny vlaku a napadáním strojvedoucího ohrožuje řádný chod vlaku a že by mohlo dojít k nějakému neštěstí a musel být s takovým možností srozuměn. Tímto jednáním naplnil znaky pokusu zločinu obecného ohrožení podle § 21 odstavce 1 § 272 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný měl potyčku se strojvedoucím [REDAKCE], v rámci ní se mimo jiné snažil dostat ke čtyřhranu, který mu následně strojvedoucí vydal z obavy z obžalovaného a jeho fyzické převahy. Soud toto jednání obžalovaného kvalifikoval jako přečiny vydírání podle § 175 odstavce 1 trestního zákoníku, protože obžalované nešlo primárně o to, aby se tohoto čtyřhranu zmocnil, snažil se dostat do skříněk a prohledat vybavení kabiny, čtyřhran byl pouze prostředek k naplnění jeho cíle, nešlo mu o samotnou věc. Svým agresivním jednáním pak dosáhl toho, že strojvedoucí mu věc raději vydal, aby předešel eskalaci násilí. Násilím ho tedy přinutil, aby vyhověl jeho požadavku, který však nesměřoval k tomu, že by si věc chtěl ponechat. Obžalovaný poškodil vybavení vlaku, škoda přesáhla 5 000 Kč. Obžalovaný sice tvrdil, že k rozbití skla došlo pouze nešťastnou náhodou, v důsledku špatné trati a pohybu vlaku na výhybkách, jeho obhajoba však byla vyvrácena výpovědí svědků a také celým následujícím

jednáním obžalovaného. Obžalovaný tedy současně naplnil znaky přečinu poškození cizí věci podle § 228 odstavce 1 trestního zákoníku. Obžalovaný se dostal do fyzického konfliktu se zasahujícími policisty, rozčílilo ho, že mu zamezili v přístupu k řídicímu pultu, začal proti nim kopat, zasáhl policistu [REDACTED] do boku, stejného policistu chytil za vestu, držel ho takovým způsobem, že došlo k odtržení výstrojních součástí. Policisté byli ve službě, byli adekvátně tomu ustrojeni, vůči obžalovanému opakovaně použili zákonné výzvy, za této situace lze zcela spolehlivě uzavřít, že obžalovaný po objektivní i subjektivní stránce naplnil zákonné znaky přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odstavce 1 písmeno a) trestního zákoníku. Násilným jednáním ve vlaku, ať již rozbitím skla dveří, potyčkou s vlakovou četou a následně i fyzickým odporem vůči policistům obžalovaný naplnil znaky dalšího přečinu. V počátcích incidentu, tedy rozbití skla a konfliktu se strojvedoucím a vlakvedoucím, který se snažil strojvedoucím pomoci, byli přítomni cestující vlaku, kterých mohlo být podle vlakvedoucího kolem dvaceti, následně alespoň počátku potyčky s policisty přihlížel vlakový personál, podle svědka [REDACTED] a je z počátku provázeli i výpravčí, byly tedy naplněny rovněž zákonné znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odstavce 1 trestního zákoníku.

10. Při úvaze o výši a druhu trestu soud zohlednil charakter trestné činnosti, osobní poměry obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Na straně obžalovaného soud nenalezl žádnou polehčující okolnost, vyjádření obžalovaného v rámci posledního hlavního líčení rozhodně nelze považovat za doznání, ani za projev lítosti nad tím, k čemu došlo. Podle něj vysvětlil, z jakého důvodu to udělal, řekl, že lituje toho, co nechtěně způsobil /jen rozbité okénko/, všeho ostatního lituje, ač by neměl, protože se nic takového nestalo. Nikoho nenapadl, ničeho se nedotkl, když strojvedoucí řídil vlak, pouze došlo ke strkanici. Toho, co se mohlo stát, toho by litoval, mohlo to hrozit, ale nestalo se to. Obžalovaný byl v době, kdy došlo ke spáchání projednávaného skutku, bezúhonný. Ředitel Městské policie [REDACTED] sdělil k jeho osobě, že nastoupil na pozici strážníka dne 1. 11. 2013, pracovní poměr byl ukončen po vzájemné dohodě dne 18. 4. 2016. Byl pozitivně testován na amfetaminy. Důvod rozvázání pracovního poměru nesouvisel s projednávanou trestnou činností /ani nemohl, skutek byl spáchán později/. V souvislosti s tímto se dopustil přestupku podle § 30 odstavce 1 písmeno g) zákona č. 200/1990 Sb., neboť po provedené pozitivní orientační zkoušce na amfetamin se odmítl podrobit vyšetření na ovlivnění návykovou látkou. Byla mu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč. Před tím pracoval od 26. 2. 2007 jako strážník Městské policie v [REDACTED]. Nebylo zjištěno, že by tihl k užívání drog, anabolických steroidů či jiných látek. Pracovní poměr byl ukončen dohodou, a to ze strany zaměstnance. V mezidobí byl obžalovaný odsouzen. Trestním příkazem Okresního soudu v Teplicích ze dne 21. 9. 2016 č. j. 1 T 135/2016 - 39 byl uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odstavce 1 trestního zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odstavce 1 písmeno b) trestního zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odstavce 1 trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu osmnácti měsíců. Když byl obžalovaný dotazován, proč se této trestné činnosti dopustil, vysvětlil, že chtěl pít z automatu, toto nevypadlo, byla tam hliníková lišta, která byla částečně odmontována, odšrouboval první tři šroubky a lištu položil vedle. Mezi tím přijela policie. Nespatřoval problém v tom, že se tak stalo v brzkých ranních hodinách, kdy je obchodní centrum uzavřeno. K tomuto odsouzení je dán vztah souhrnnosti podle § 43 odstavce 2 trestního zákoníku. Jako přítěžující okolnost, kromě postoje obžalovaného, který ve svém jednání nadále neshledává v zásadě nic závažného a proběhlé dění má sklon bagatelizovat, soud dále vyhodnotil skutečnost, že trest je ukládán za jeden zločin a celkem šest přečinů /včetně sbíhajících se trestné činnosti/. Trest musí být ukládán jako výchovný nejen ve vztahu k pachateli, ale měl by plnit i účel preventivní. Při zvážení všech shora uvedených skutečností, kdy za stěžejní soud považuje postoj obžalovaného, který je ostatně zřejmý i z jeho přístupu k trestnímu řízení, kdy obžalovaný opakovaně nerespektoval předvolání soudu, bez omluvy se nedostavoval k hlavním líčením, přestože byl poučen o tom, že hlavní líčení nelze konat v jeho nepřítomnosti a byl poučen o tom, jaké nepříjemnosti jeho chování má pro svědky, soud dospěl k závěru, že v případě obžalovaného

nemůže účel splnit jiný druh trestu než trest nepodmíněný, neboť výchovné působení na obžalovaného v průběhu trestní řízení mělo dosud nulový výsledek. Trest byl ukládán jako souhrnný, jak již bylo uvedeno shora, v rámci trestní sazby tři roky až osm let. Soud se domnívá, že pokud bude na obžalovaného působeno přímým výkonem trestu odnětí svobody, postačí uložení trestu ještě na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, byl mu tedy vyměřen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, kam podle zákona přísluší.

11. Poškozená České dráhy a.s., Náměstí Ludvíka Svobody 1222, Praha 1 se připojila se svým nárokem na náhradu škody řádně a včas. Dokazováním provedeným v rámci hlavního líčení bylo nepochybně prokázáno, že požadovaná škoda vznikla v souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného, kdy došlo jednak k poškození vybavení soupravy a dále byla způsobena škoda tím, že jednáním obžalovaného bylo zapříčiněno zpoždění vlaku. Obžalovaný v mezidobí uhradil část způsobené škody /zpráva na č. l. 410/, kdy poslední platba na účet byla připsána v říjnu 2017, přestože obžalovaný v rámci hlavního líčení v únoru 2018 mluvil o prodeji bytu a následném uhrazení vzniklé škody. Obžalovanému byla uložena povinnost k náhradě škody v částce 55 852 Kč, představující rozdíl mezi připojením a uhrazenou sumou. Ve zbytku svého nároku byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu zdejšího. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku. Obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká. Zúčastněná osoba může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Oprávněná osoba může napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Z odůvodnění odvolání musí být patrné, které výroky rozsudku napadá, zda výroky o vině, trestu či náhradě škody a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojence, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Most 3. srpna 2018

Mgr. Jitka Neterdová
předsedkyně senátu

[Redacted signature block]